

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010680
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1518010680.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Tibora Kubíka a členov senátu JUDr. Petra Šamka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovanej O.. O. O., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. , o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/76/2018 zo dňa 23.01.2019 na neverejnóm zasadnutí konanom dňa 17.10.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava V, sp. zn. 1T/76/2018 svojím rozsudkom zo dňa 23. 01. 2019 podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil obžalovanú O.. O. O., nar. XX. XX. XXXX S. G., trvale bytom R. O., O. N. XXXX/X spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V, č.k. 3Pv 414/17/1105 zo dňa 25. 10. 2018 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe že

„dňa 28.09.2017 v čase asi o 07:50 hodine v Bratislave na N. X. v smere od mestskej časti N. - M. na S. X. v mestskej časti N. - F. S. osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia Combi, modrej farby, evidenčného čísla N., pričom v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy osôb nedbala na zvýšenú opatrnosť a nejazdila primeranou rýchlosťou tak, aby neohrozila osobu vystupujúcu z vozidla pravidelnej verejnej dopravy osôb alebo do neho nastupujúcu a pri obchádzaní stojaceho vozidla pravidelnej verejnej dopravy osôb neprihliadla na možnosť vbehnutia osôb na vozovku a jazdu neprispôsobila tak, aby neboli ohrozené, čím porušila povinnosti ustanovené v § 13 ods. 2 a § 14 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky číslo 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, následkom čoho došlo k zrážke s maloletým chodcom W. W., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom U., okres Ž. D. C., prechádzajúcemu cez vozovku v šikmom smere mimo priechodu pre chodcov, spoza na zastávke MHD S. stojaceho autobusu MHD, ktorý pri tejto dopravnej nehode utrpel zranenia, a to zlomeninu ramennej kosti vľavo s posunom úlomkov a nutnou operáciou - fixáciou kovovými drôťmi, komplikovanú zlým hojením s nutnosťou reoperácie, pomliaždenie a odreniny na tvári a v spánkovej oblasti vľavo, pomliaždenie a odreninu brušnej steny s nutnosťou chirurgického zošitia, pomliaždenie pľúc, pomliaždenie pečene, pomliaždenie a odreniny na oboch rukách a otras mozgu s dobou liečenia 3-6 mesiacov obmedzením v obvyklom spôsobe života počas prvých 7 týždňov, poškodená spoločnosť Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Einsteinova č. 25, 851 01 Bratislava, vynaložila náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť za poistenca W. W. vo výške 15.751,08 Eur,“
pretože skutok nie je trestným činom.

Súčasne súd podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodenú organizáciu Dôvera, zdravotná poisťovňa, a.s. IČO: XXXXX XXX, Einsteinova 25, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie okresný prokurátor, v ktorom uvádza, že rozhodnutie okresného treba považovať za nezákonné, i keď zo znaleckého posudku č. 14/2018 vyhotoveného L. H. G., znalcom z odboru cestná doprava vyplýva, že príčinou dopravnej nehody (nehodovej udalosti uvedenej v skutkovej vete napadnutého rozsudku) bolo z technického hľadiska nesprávne správanie sa chodca pred vstupom, resp. po vstupe vozovky N. X. v súčinnosti z nesprávnou technikou jazdy obžalovanej ako vodičky osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia (vyššia počiatočná rýchlosť vozidla v rozsahu 53,7 až 59,3 km/h). Znalec zároveň v záveroch znaleckého posudku ako aj počas svojej výpovede na hlavnom pojednávaní konštatoval, že nesprávnosť techniky jazdy obvinenej ako vodičky osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia je podmienená posúdením toho, či obvinená mala povinnosť pohybovať sa v úseku dopravnej nehody rýchlosťou jazdy v rozsahu 40,4 až 44,6 km/h (rýchlosť, pri ktorej by na základe výpočtov došlo k zabráneniu stretu osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia s maloletým chodcom D.D.). Znalec zároveň konštatoval, že je otázkou právneho posúdenia, akou rýchlosťou mala vodička vozidla Škoda (obvinená) povinnosť jazdiť vozidlom v uvedenom úseku vzhľadom na celkovú dopravnú situáciu v mieste dopravnej nehody (blízkosť prechodu pre chodcov, stojaci autobus na zastávke MHD a podobne).

Podľa odvolateľa okresný súd v napadnutom rozsudku nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, z napadnutého rozsudku vyplýva, že bez podrobnejšieho odôvodnenia prevzal časť záverov znaleckého posudku, na základe ktorých vyhodnotil, že jedinou príčinou dopravnej nehody bolo z technického hľadiska nesprávne správanie sa chodca pred vstupom, resp. po vstupe vozovky N. X.. V odôvodnení okrem krátkeho všeobecného konštatovania o tom, že obžalovaná pri vedení motorového vozidla dodržala všetky povinnosti vodičky ustanovené v zákona o cestnej premávke, absentuje spôsob vyriešenia kardinálnej právnej otázky, a to posúdenia povinností vodiča motorového vozidla zakotvených v ustanovení § 13 ods. 2 a 14 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a počiatočnej rýchlosti vozidla vedeného obžalovanou v rozsahu 53,7 až 59,3 km/h (v mieste vzniku nehodovej udalosti je maximálna dovolená rýchlosť 50 km/h).

Odvolateľ taktiež uvádza, že z ustanovenia § 13 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. vyplýva, že vodič je povinný v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy osôb dbať na zvýšenú opatnosť a jazdiť primeranou rýchlosťou tak, aby neohrozil osobu vystupujúcu z vozidla pravidelnej verejnej dopravy osôb alebo do neho nastupujúcu. Napriek tomu, že v zákone o cestnej premávke absentuje legálna definícia pojmov primeraná rýchlosť, resp. zvýšená opatnosť je logické, že v miestach vymedzených vo vyššie uvedenom ustanovení by vodič nielenže nemal prekročiť maximálnu povolenú rýchlosť, ale je žiaduce, aby s ohľadom na zvýšené riziko v týchto miestach (väčší počet účastníkov cestnej premávky) svoju rýchlosť znížil tak, aby minimalizoval čo i len riziko vzniku nehodovej udalosti. Z uvedeného dôvodu nie je možné akceptovať odôvodnenie rozsudku, v ktorom dochádza k zľahčovaniu prekročenia maximálnej rýchlosti pri vedení vozidla zo strany obžalovanej. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaná v deň skutku nielenže v rozpore s ustanovením § 13 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. nezvýšila svoju opatnosť v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy a dokonca súčasne v bezprostrednej blízkosti prechodu pre chodcov, ale naopak prekročila maximálnu povolenú rýchlosť v danom úseku cestnej premávky. Vodič motorového vozidla, ktorý sa pohybuje v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy alebo prechodu pre chodcov je povinný dbať na zvýšenú opatnosť voči subjektom vymedzeným v ustanovení § 4 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (napr. deti, staré osoby a podobne) a nemôže s spoliehať na to, že tieto osoby sa v cestnej premávke budú správať s primeranou opatnosťou, resp. že budú primerane reagovať na vzniknutú dopravnú situáciu. Je nepochybné, že maloletý D.D. v deň skutku nevstúpil do úseku cestnej premávky z technického hľadiska správne, táto skutočnosť ale bola len jedným (nie jediným) z dôvodov vzniku nehodovej udalosti (spoločne s vyššie uvedenými porušeniami povinností obžalovanej ako vodičky motorového vozidla). Je teda len otázkou právneho posúdenia, či obžalovaná dopravnú nehodu zavinila alebo nie. Je nepochybné, že obžalovaná riadila motorové vozidlo v úseku, v ktorého bezprostrednej blízkosti sa nachádza zastávka vozidiel pravidelnej hromadnej verejnej dopravy a súčasne v bezprostrednej blízkosti prechodu pre chodcov, pričom súčasne išlo o úsek cestnej komunikácie, v rámci ktorého je dovolené viesť motorové vozidlo rýchlosťou maximálne 50 km/hod. Podľa záverov znaleckého posudku vyplýva, že počiatočná rýchlosť vozidla vedeného obžalovanou v čase skutku prekročila maximálnu dovolenú rýchlosť jazdy v danom úseku, obžalovaná následne na kolíznu situáciu reagovala z technického hľadiska správnym spôsobom. Napriek skutočnosti, že obžalovaná na kolíznu situáciu reagovala z technického hľadiska správne v spojitosti s tým, že na vzniku kolíznej situácie sa podieľal aj maloletý D.D. je možné obžalovanej

príčítať zavinenie na tejto dopravnej nehode. Obžalovaná sa totiž s vozidlom pohybovala v blízkosti zastávky pravidelnej verejnej hromadnej dopravy a súčasne v blízkosti prechodu pre chodcov, a teda s poukazom na tieto okolnosti bola povinná prispôbiť rýchlosť aj spôsob svojej jazdy, pričom táto povinnosť je vyplývajúca aj z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., podľa ktorého je vodič povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, pričom smie jazdiť len rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad. Navyše je potrebné zdôrazniť, že pre situáciu, aká bola v posudzovanom prípade, ten istý zákon vodičovi priamo prikazuje, aké okolnosti má predvídať, (viď znenie ustanovení §13 ods. 2 a § 14 ods. 2 v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 písm. e/ zákona č. 8/2009 Z. z.). Obžalovaná ako vodička motorového vozidla bola povinná v mieste vzniku nehodovej udalosti prihliadnuť na možnosť vbehnutia osôb na vozovku (vrátane zvýšenej pravdepodobnosti pohybu detí alebo starých osôb) a jazdu prispôbiť tak, aby neboli ohrozené. Povinnosť predvídať, že spoza stojaceho autobusu môžu vbehnúť na vozovku chodci, mala teda obžalovaná priamo zo zákona, a keďže evidentne uvedenú skutočnosť nepredvídala a dokonca sa v tomto mieste pohybovala rýchlosťou prekračujúcou maximálnu povolenú rýchlosť pre tento úseku komunikácie, evidentne tieto svoje povinnosti porušila. Keďže v dôsledku takéhoto porušenia povinnosti vodiča motorového vozidla došlo k dopravnej nehode, pri ktorej maloletý utrpela zranenia, rozsah ktorých je nepochybný z vykonaných dôkazov, predovšetkým znaleckého posudku a ktoré je potrebné považovať za ťažkú ujmu na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 Trestného zákona, boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno h/ Trestného zákona. Nič na tomto závere nemení ani skutočnosť, že na vzniku dopravnej nehody sa výrazne podieľal aj samotný maloletý D. D., ktorý svoje povinnosti porušila tým, že vybehol spoza stojaceho autobusu bez toho, aby sa dostatočným spôsobom presvedčil, či môže na druhú stranu vozovky bezpečne prejsť. Z hľadiska zavinenia obžalovaná konala minimálne vo forme nevedomej nedbanlivosti, a to z dôvodu, že v zmysle nevyvrátiteľnej právnej domnienky zakotvenej v § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov v znení neskorších predpisov („o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka“) si obžalovaná mala byť vedomá povinnosť vodiča motorového vozidla zakotvených v ustanoveniach zákona č. 8/2009 Z. z., a to vrátane povinností zakotvených v ustanoveniach § 13 ods. 2, § 14 ods. 2 a § 16 ods. 1 v spojitosti s ustanovením § 4 ods. 1 písm. e/ zákona č. 8/2009 Z. z.

S poukazom na vyššie uvedené prokurátor považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za nezákonný a navrhol odvolaciemu súd predmetný rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušiť vo výroku o vine a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátiť vec prvostupňovému súdu, aby vec znova prejednal a rozhodol.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila aj obžalovaná O.. O. O., prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom navrhol toto odvolanie ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na súdom prvého stupňa správne zistený skutkový stav. Z výsledkov relevantných záverov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní podľa názoru obžalovanej nevyplývalo, aby sa dopustila skutku, ktorý je jej kladený za vinu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej jej ako vodičke osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, EČV: N. - XXXLF. Odvolacie námietky považuje za nedôvodné a toho názoru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci spravodlivo, pokiaľ ju v zmysle § 285 písm. b/ zákona č. 301/2005 Z.z. Tr. por. v znení neskorších predpisov oslobodil spod obžaloby. V tejto súvislosti upriamila pozornosť predovšetkým na technicky významné skutočnosti vyplývajúce zo záverov znaleckého posudku L.. H. G., znalca v odbore doprava cestná, odvetvie nehody v cestnej doprave zo dňa 23.2.2018, ZP č. 14/2018

Namieta odvolacie argumenty prokurátora, pokiaľ tento uvádza, že „(...) obžalovaná v deň skutku nielenže v rozpore s ustanovením § 13 ods. 2 zákona č. 8/2009 nezvýšila svoju opatrnosť v úseku zastávky pravidelnej verejnej dopravy (...), ale naopak prekročila maximálnu povolenú rýchlosť v danom úseku cestnej premávky.“ Obžalovaná sa naopak domnieva, že jediným nesprávnym prvkom v technike jej jazdy bola „len“ počiatočná rýchlosť ňou vedeného kolízneho vozidla, mierne oscilujúca nad úrovňou rýchlosti pre daný úsek vozovky maximálne dovolenej (50 km/h). Mierne zvýšená počiatočná rýchlosť jazdy obžalovanej v rozsahu identifikovanom znalcom Ing. G. a rýchlosť kolízneho vozidla v čase tesne pred stretom s chodcom W. W. (v rozsahu 39,6 - 43,8 km/h) nie je v príčinnej súvislosti so vznikom kolíznej situácie. Práve chodec W. W. vbehnutím do jazdnej dráhy obžalovanej porušil § 2 ods. 2 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoCP“), pričom

obžalovaná bola donútená k náhlej zmene smeru a rýchlosti jazdy (vyvolanie kolíznej situácie), čo priamo vyplýva aj z výsluchu znalca L.. G. zo dňa 18.9.2018 (č.l. 230 a nasl.).

Podľa obžalovanej iba v prípade, že mala povinnosť viesť vozidlo v úseku stretu s chodcom W. W. rýchlosťou v rozsahu 40,4 km/h a nižšou, potom by bolo možné uvažovať, že prvkami technickej príčiny dopravnej nehody z technického hľadiska je a/ nesprávne správanie sa chodca W. pri vstupe na vozovku, b/ nesprávna technika jazdy obžalovanej. V nasimulovanom nehodovom deji by k zrážke vozidla vedeného obžalovanou s chodcom W. nedošlo len pri okamžitom zareagovaní maximálnym dosiahnuteľným brzdým účinkom na náhlu prekážku vytvorenú preťažením koridoru jazdy obžalovanej chodcom W.. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ by sa ona ako obžalovaná pohybovala rýchlosťou 41 km/h, čo podľa nášho názoru možno považovať za primeranú rýchlosť, k zrážke s poškodeným chodcom W. by napriek tomu došlo (!). Zároveň je významné, že brzdenie s maximálnym brzdým spomalením je tzv. havarijné brzdenie, pri ktorom hrozí nebezpečenstvo vzniku ujmy pre vodiča a posádku vozidla.

V prípade znalcom L.. H.. G. nasimulovanom nehodovom deji, v ktorom by obžalovaná viedla kolízne vozidlo rýchlosťou 32,3 až 35,7 km/h, pri začiatku reakcie obžalovanej na poškodeného - chodca W. vo vzdialenosti cca 27 metrov od východiskového bodu merania smerom na obec M., by k predmetnej dopravnej nehode nedošlo pri brzdní kolízneho vozidla polovičnou hodnotou maximálneho dosiahnuteľného spomalenia. Ak by obžalovaná reagovala na vbehnutie chodca do jej jazdnej dráhy s polovičným brzdým spomalením (aby ju chodec neohrozil), pre zabránenie zrážke by sa musela pohybovať rýchlosťou 32,3 km/h. Obžalovaná však tvrdí, že rigidné trvanie na tom, aby sa vodiči pohybovali danou rýchlosťou ako primeranou (a očakávali vbehnutie chodcov medzi dve plynulé za sebou idúce vozidlá mimo priechodu pre chodcov), je nezodpovedajúce požiadavke plynulosti cestnej premávky.

V tomto smere poukazuje obžalovaná na zásadu in dubio pro reo, podľa ktorej je potrebné v konkrétnom prípade interpretovať minimálnu rýchlosť pre možnosť zabránenia zrážke. Preto je potrebné vychádzať so znalcom L.. G. stanovenej rýchlosti 40,4 km/h, resp. rýchlosti 32,3 km/h. Keďže sa obžalovaná nedopustila porušenia povinnosti podľa § 13 ods. 2 a § 14 ods. 2 Zákona o cestnej premávke (dbala zvýšenej opatrnosti a jej reakcia na vznikajúcu situáciu bola podľa znalca L.. G. okamžitá, resp. jej rýchlosť vyššia ako primeraná nebola v kauzálnom nexe s ujmu na zdraví), nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu v zmysle § 157 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák., tzn. v danom skutkovom základe absentuje naplnenie obligatórneho pojmového znaku konkrétnej skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví závažnejším spôsobom konania. Obžalovaná naďalej trvá na tom, že viedla motorové vozidlo v súlade s pravidlami cestnej premávky, podľa jej schopností a možností, pričom venovala dostatočnú pozornosť situácii v cestnej premávke, čo nakoniec verifikovalo aj znalecké skúmanie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry zotrvala na písomných dôvodoch podaného odvolania a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovanej ako aj samotná obžalovaná uviedli, že okresný súd v predmetnej veci pri rozhodovaní správne zohľadnil všetky ich argumenty a správne rozhodol, pokiaľ bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok, preto navrhli odvolanie ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaná ešte dodala, že po inkriminovanej dopravnej nehode bola prepustená práce, bol jej odňatý vodičský preukaz a musela zmeniť tak zamestnanie ako aj bydlisko.

Krajský súd v Bratislave ako nadriadený súd, podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých

okolností prípadu, jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné na rozhodnutie o obžalobnom návrhu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por..

Krajský súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené, alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tomuto rozsudku niet čo vytknúť a preto krajský súd v podrobnostiach poukazuje na jeho dôvody.

Predpokladom zákonného rozhodnutia je správne zistenie skutkového stavu veci v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., v zmysle ktorého orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany.

Krajský súd nemá pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia vo výroku napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovanej O.. O. O.G., F. R., lebo nebolo jednoznačne a bez pochybností dokázané, že skutok uvedený v obžalobe okresného prokurátora, ktorého sa mala dopustiť obžalovaná, by sa dalo právne kvalifikovať ako trestný čin.

Ako to vyplýva z vykonaného dokazovania v predmetnej trestnej veci okrem výpovedí obžalovanej O.. O. O. a znalca z odboru cestnej dopravy L.. M. G., boli prečítané výpovede O.. Z. - matky poškodeného, svedkov O.. S., A. G. V. L.. Š.. N..

Z obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že v prejednávanej trestnej veci bolo na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané zákonom predpísané dokazovanie, ktorého náležité vyhodnotenie jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach bolo nevyhnutným predpokladom pre spravodlivé súdne rozhodnutie.

Pokiaľ ide o obžalovanú O.. O., táto na hlavnom pojednávaní vyhlásila, že je nevinná a ďalej k veci nevypovedala s tým, že bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania zo dňa 16. 05. 2018 (č.l. 28 a nasl.). Z tejto výpovede vyplýva, že nevie koľko vozidiel v tej dobe jazdilo pred ňou, len to, že jazdil pred ňou jeden biely pick up, od ktorého si udržiavala bezpečný odstup. V obci v tej dobe jazdila rýchlosťou cca. 40 km/hod. a počas toho ako sa blížila ku križovatke v Vývojovou ulicou, videla, že oproti nej na zastávke MHD S. - stál autobus, ktorý mal zapnutú ľavú smerovku a chcel odchádzať z tejto zastávky, pričom ona pokračovala v jazde nezmenenou rýchlosťou, lebo auto jazdiace pred ňou taktiež nebrzdilo a neznižovalo rýchlosť jazdy. Nakoľko touto cestou chodila každý deň do práce, vedela, že sa tam nachádza zastávka aj priechod pre chodcov. Spomenuté vozidlo pred ňou prešlo cez priechod chodcov bez známok brzdenia a znižovania rýchlosti, pričom aj ona išla rovnako. Keď sa blížila k priechodu pre chodcov, ktorý sa nachádzal za uvedeným autobusom, tak si sledovala situáciu v premávke tak, že sa pozerala pred seba a tiež periférne aj doprava na chodník, či sa tam nenachádzajú chodci, ktorým by mala dať prednosť. Ako pokračovala ďalej k Vývojovej ulici, v tom okamžiku zbadala, ako jej z ľavej strany spoza stojaceho autobusu do jej jazdnej dráhy vybehol malý chlapec, ktorý ale nešiel cez priechod, ale šikmým smerom behom od autobusu na druhú stranu vozovky, teda ku koncu priechodu pre chodcov na pravej strane z pohľadu jej jazdy. Keď chlapca zbadala, hneď stlačila spojku s brzdou súčasne, pričom brzdový pedál stlačila maximálnou silou, teda intenzívne, aby nenarazila do prebiehajúceho chlapca. Zároveň sa mu s vozidlom začala vyhýbať viac vpravo k pravému okraju vozovky, a aj napriek snahe vyhnúť sa zrážke s chlapcom a intenzívnym brzdením nakoniec narazila do chlapca ešte pred priechodom pre chodcov prednou ľavou časťou vozidla. Po zrážke nevidela kam chlapec padal a stále intenzívne brzdila až do úplného zastavenia vozidla za priechodom pre chodcov. Po zastavení vystúpila z vozidla a išla sa pozrieť dopredu pred svoje vozidlo, aby videla, kde sa chlapec nachádza. Videla, že ten sa nachádza ešte pod jej vozidlom, preto si sadla do vozidla a s ním cúvla dozadu. Keď znovu vystúpila z auta, už videla ležať chlapca na vozovke. Prišla k poškodenému ako aj ostatní miestni a začali s poskytovaním prvej pomoci, pričom niekto zavolať sanitku a policajtov. Na tele chlapca videla

vonkajšie odreniny, viditeľné vonkajšie krvácanie nie, pričom ten bol pri vedomý. Následne zavolali aj jej matke, pričom s chlapcom komunikovala do príchodu sanitky. Opakovala, že chlapec vybehol z poza stojaceho autobusu na ľavej strane, bežal (až šprintoval) šikmo mimo priechodu ku koncu priechodu. Záverom aj vtedy uviedla, že sa cíti nevinná s tým, že šoféruje od 18-ho roku veku, od 24 rokov denne, pričom doposiaľ nemala žiadnu nehodu, ani nespôsobilá žiadnu škodu. Dodala, že po nehode zavolala aj do nemocnice a informovala sa o stav chlapca, ktorý po liečení bol prepustený do domáceho liečenia, pričom jeho matka odmietla stretnutie s ňou. Ona sama po dopravnej nehode zranená nebola.

Znalec z odboru cestná doprava L.. M. G., ktorý bol do konania pribratý ešte v prípravnom konaní, vypracoval znalecký posudok k predmetnej dopravnej nehode pod číslom 14/2018, pričom mal k dispozícii pre potreby vypracovania znaleckého posudku všetky výpovede v spise vypočutých osôb, všetky listinné doklady ohľadne dopravnej nehody z odboru dopravnej polície, ako aj všetky tri kamerové záznamy.

V záveroch svojho znaleckého posudku ako aj na hlavnom pojednávaní znalec konštatoval, že príčinou dopravnej nehody bolo z technického hľadiska nesprávne správanie sa chodca pri prechádzaní cez vozovku, ten vstúpil do vozovky v čase, keď to celková dopravná situácia neumožňovala, čím vodičke vytvoril z technického hľadiska kolíznú situáciu. Za predpokladu, že by vodička mala povinnosť v úseku dopravnej nehody jazdiť rýchlosťou 40,4 až 44,6 km/h a nižšou, potom z technického hľadiska bolo príčinou dopravnej nehody jednak nesprávne správanie sa chodca pri prechádzaní cez vozovku, čím vytvoril vodičke z technického hľadiska kolíznú situáciu, zároveň však aj nesprávna technika jazdy vodičky, ktorá sa pohybovala takou rýchlosťou jazdy, resp. takou technikou jazdy, ktorá jej znemožnila zabrániť dopravnej nehode. Je to však otázka právna.

Podľa znalca počítačová rýchlosť jazdy vozidla, na základe vypracovanej analýzy, bola v rozsahu 53,7 až 59,3 km/h, čiže vyššia ako v danom jazdnom úseku bola dovolená maximálna rýchlosť jazdy a to 50 km/h. Vodička na chodca začala reagovať z technického hľadiska včas a správne, brzdením a vyhýbaním sa doprava. Z toho vyplýva, že vodička pri skutočnej rýchlosti jazdy 53,7 až 59,3 km/h a správnej reakcii, následného brzdzenia vozidla, by nedokázala dopravnej nehode zabrániť. Ak by vodička jazdila maximálne povolenou rýchlosťou 50 km/h, nie je možné jednoznačne vyhodnotiť, či by k stretu vozidla s chodcom prišlo. Do zabránenia stretu vozidla s chodcom vstupuje ešte faktor rýchlosti pohybu chodca. Za predpokladu, že by chodec mal rovnakú rýchlosť, utekal by rovnakou rýchlosťou počas celého pohybu kapoty vozidla, tak by chodec opustil koridor vozidla o 0,03 s skôr, ako by do tohto koridoru dostalo vozidlo. Vzhľadom k tomu, že k dopravnej nehode boli k dispozícii tri videozáznamy o priebehu nehody, jeden zachytený priemyselnou kamerou na budove a dva zachytené kamerou autobusu, z ktorého chodec vystupoval, je možné relatívne presne určiť rýchlosť a trajektóriu pohybu chodca, pričom chodec sa v prvej fáze pohybu na ľavom okraji vozovky z pohľadu smeru jazdy vodičky, pohyboval rýchlosťou rýchlej chôdze (4,7-5,3 km/h), pričom neustále zvyšoval rýchlosť pohybu až na rýchlosť šprintu, v konečnej fáze 17,0 - 17,6 km/h. Ak by chodec nezvyšoval rýchlosť pohybu a pohyboval sa stále rýchlosťou chôdze, tak by k stretu vozidla s ním pravdepodobne neprišlo, pretože by chodcovi trvalo dlhší čas dostať sa do miesta stretu, pričom hovoríme o rýchlosti vozidla v rozpätí 53 až 59 km/h. Čiže vozidlo by oblasťou miesta stretu prešlo skôr, akoby sa tam dostal chodec. Aj poloha vozidla v okamihu, keď vodička mohla prvýkrát chodca zbadieť, by bola iná a vozidlo by bolo bližšie k miestu stretu. Štandardný reakčný čas v intraviláne je 0,8 až 1 s, vodička mala 0,7 s, čo je mierne kratší reakčný čas, ako je štandardné v podobných situáciách.

Krajský súd súhlasí s konštatáciou prvostupňového súdu v tom, že po vyhodnotení znaleckého posudku bolo síce preukázané, že skutok uvedený v podanej obžalobe prokurátora sa stal, avšak z dôvodu nedostatku subjektívnej stránky žalovaného trestného činu, teda z dôvodu absencie zavinenia obžalovanej O. O., uvedené konanie nie je možné právne posúdiť ako trestný čin.

Trestný zákon bližšie nedefinuje, ktorú povinnosť je nutné označiť za dôležitú v zmysle § 138 písm. h/ Tr. zák. a toto hodnotenie ponecháva na úvahe súdu, aby v každom jednotlivom prípade po zhodnotení všetkých relevantných skutočností zvažil, či povinnosť, ktorú obžalovaný porušil svojim protiprávnym konaním možno považovať za porušenie dôležitej povinnosti. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplynulo, s čím aj krajský súd súhlasí, že obžalovaná ako vodička motorového vozidla síce prekročila zákonom povolenú maximálnu rýchlosť (50 km/h) na danom úseku (v rozpätí 53 až 59 km/h), avšak nie v takom rozsahu a intenzitou, ktoré by sa dalo interpretovať ako porušenie dôležitej

povinnosti. Z jej konania totiž vôbec nesvedčilo, že by pred kritickou situáciou nesledovala premávku na vozovke pred ňou, resp. aj pri samotnej zrážke, kedy riadne a včas reagovala brzdením. Obžalovaná aj podľa znalca dbala o zvýšenú opatrnosť a jej reakcia na vznikajúcu situáciu bola okamžitá, resp. jej rýchlosť vyššia ako primeraná nebola. Práve naopak, bol to poškodený - maloletý chodec, ktorý vbehol na vozovku v rozpore s príslušnými ustanoveniami platných predpisov, nakoľko vstúpil do vozovky z ľavého okraja vozovka v smere jazdy vozidla vedeného obžalovanou v čase, keď to dopravná situácia na inkriminovanom mieste dopravnej nehody neumožňovala. Maloletý chodec týmto svojím počínaním vytvoril obžalovanej, ako vodičke motorového vozidla z technického hľadiska kolíznu situáciu, prinútil ju náhle zmeniť smer a rýchlosť jazdy.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu, pričom odvolací súd je názoru, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Ak prokurátor vytýka súdu prvého stupňa chybné hodnotenie dôkazov, tak odvolací súd pripomína, že pokiaľ súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne, t. j. ak dôkazy hodnotil podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito ako aj vo vzájomnej súvislosti a dospel k logickým záverom, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok len preto, že napríklad sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takomto prípade totiž nie je možné vytknúť napadnutému rozsudku žiadnu vadu (judikatúra R 53/1992).

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že výrok o vine zo spáchania trestného činu nie je možné založiť len na indíciách, domnienkach, či len na, do určitej miery, pravdepodobných skutkových záveroch alebo len na skutočnosti, že nemožno vylúčiť, že skutok spáchal obžalovaný. Výrok o vine musí byť založený na skutkovom stave, o ktorom nie sú dôvodné (rozumné) pochybnosti a ktorý nepochybne vyplýva z vykonaných dôkazov. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa v tom, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nemožno urobiť, bez rozumných pochybností, záver o tom, že skutok, popísaný v obžalobe je trestný čin. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo nevyhnutným aplikovať v posudzovanej trestnej veci zásadu in dubio pro reo.

Odvolací krajský súd uzatvára a opakuje, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol produkovaný taký súhrn dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybne preukázali, že skutok uvedený v obžalobe prokurátora je trestným činom. Krajský súd pritom nekonštatuje, že sa skutok uvedený v obžalobe sa nestal, ale konštatuje, že nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že tento napĺňa všetky zákonné pojmové znaky trestného činu.

Podľa podanej obžaloby obžalovaná O.. O. sa mala dopustiť skutku, ktorý bol v obžalobe právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Pre naplnenie zákonných pojmových znakov skutkovej podstaty uvedeného trestného činu sa vyžaduje, aby zavinenie páchatel'a, v danom prípade vo forme nedbanlivosti, zahŕňalo všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda protiprávne konanie a v jeho príčinnej súvislosti vzniknutý trestnoprávne relevantný následok. Pre naplnenie obligatórnych pojmových znakov predmetnej skutkovej podstaty je teda potrebné, aby nedbanlivosť páchatel'a (vo vedomej alebo nevedomej forme) spočívala vo vedení motorového vozidla spôsobom, ktorým dôjde k porušeniu ustanovení zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke (v tomto prípade by sa jednalo o ohrozenie chodca pred vozidlom obžalovanej podľa § 22 ods. 1, § 19 ods. 1 cit. Zákona), bola v priamej príčinnej súvislosti s trestnoprávne relevantným následkom, ktorým je ublíženie na zdraví poškodenej osobe a súčasne kumulatívne, aby sa z hľadiska závažnosti jednalo o také konanie, ktoré možno kvalifikovať ako porušenie dôležitej povinnosti uloženú zákonom.

Treba konštatovať, že ani krajský súd v danej veci nemal pochybnosti o tom, že zranenia, ktoré poškodený pri dopravnej nehode utrpel, mali povahu ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák., nakoľko ako to vyplývalo z produkovaných listinných dôkazov a znaleckého posudku, u poškodeného si spôsobené zranenie objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie a ošetrovanie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený jeho obvyklý spôsob života. Treba však taktiež uviesť, že pokiaľ by aj súd dospel k záveru (vylúčením alternatív priebehu skutkového deja svedčiacich v

prospech obžalovanej), že obžalovaná svojím protiprávnym konaním ohrozila chodca, v dôsledku čoho došlo k nehode, musel by na podklade vykonaného dokazovania súčasne konštatovať vysokú mieru spoluzavinenia aj poškodeného na dopravnej nehode a jej následkoch, nakoľko kým obžalovanej by bolo kladené za vinu porušenie jedného ustanovenia zákona o cestnej premávke, bol to poškodený, ktorý danú dopravnú nehodu spoluzavinil závažným spôsobom, pri porušení zákonných predpisov na úseku dopravy. Maloletý totiž na vzniku dopravnej nehody sa výrazne podieľal, ktorý svoje povinnosti porušil tým, že vybehol spoza stojaceho autobusu bez toho, aby sa dostatočným spôsobom presvedčil, či môže na druhú stranu vozovky bezpečne prejsť. Tento nepochybný fakt má mimoriadny význam z hľadiska vyhodnotenia existencie pojmového znaku porušenia dôležitej povinnosti ustanovenej zákonom na strane obžalovanej, teda či jej konanie bolo vzhľadom na všetky okolnosti z materiálneho hľadiska tak závažné, že ho za porušenie dôležitej povinnosti vôbec považovať možno.

So zreteľom na vykonané dokazovanie však skutok, ktorý je obžalovanej kladený za vinu, ani podľa názoru krajského súdu nie je možné právne posúdiť podľa § 157 ods. 14, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pre absenciu obligatórneho kvalifikačného znaku uvedenej skutkovej podstaty, teda „porušenia dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona“, nakoľko porušenie ustanovenia porušeniu ustanovenia § 22 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v danom konkrétnom prípade vzhľadom na spoluzavinenie poškodeného, nemožno považovať za porušenie dôležitej povinnosti tak, ako to mal pri koncipovaní uvedenej skutkovej podstaty zákonodarca na mysli. Je zrejmé, že nie je možné v každom porušení dopravného predpisu mechanicky vzhliadať porušenie dôležitej povinnosti.

Krajský súd poukazuje na to, že za porušenie dôležitej povinnosti možno považovať len porušenie takej povinnosti, ktorej porušenie za danej situácie máva spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život, kde teda môže ľahko dôjsť k tomuto následku. Pri takom správaní vodiča, ako tomu bolo v danom prípade u obžalovanej, k závažným následkom dochádza iba výnimočne, a to najmä pri zhode viacerých negatívnych činiteľov spolupodieľajúcich sa na vzniku následku (v danom prípade potenciálne nesprávne správanie sa chodca). Aj krajský súd všetky tieto okolnosti považuje za významné z hľadiska zníženia miery zavinenia obžalovanej (pokiaľ by ho konštatoval) v rámci hodnotenia závažnosti jej konania.

Je preto potrebné uzavrieť, že v skutku obžalovanej O.. O. O. absentuje protiprávnosť jej konania, pretože za zistených okolností neporušila ustanovenie zákona o cestnej premávke. Jej konanie neobsahuje prvok zavinenia a to ani vo forme nevedomej nebanlivosti.

Podľa § 285 Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak
a/ nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný,
b/ skutok nie je trestným činom,
c/ nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný,
d/ obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný,
e/ obvinený mladistvý, ktorý v čase činu neprekročil pätnásť rok veku, nedosiahol takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, aby mohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie,
f/ trestnosť činu zanikla, alebo
g/ prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2.

Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa v tom, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nemožno urobiť, bez rozumných pochybností, záver o vine obžalovanej zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. I keď skutok sa stal, dopustila sa ho síce obžalovaná O. O., avšak pre absenciu obligatórneho pojmového znaku „porušenia dôležitej povinnosti“ skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., tento skutok nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom aj v tom smere, keď poškodenú stranu zdravotnú poisťovňu Dôveru, a.s. podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. V prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby je totiž takýto výrok obligatórny, nakoľko zaviazanie obžalovaného na úhradu vzniknutej škody neprechádza do úvahy.

Krajský súd na poklade odvolania prokurátora so zreteľom na už skôr uvedené skutočnosti rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.